ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 8ης Ιουλίου 1999 *

Στην υπόθεση C-189/97,

Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, εκπροσωπούμενο από τους Gregorio Garzón Clariana, jurisconsultus, Christian Pennera, προϊστάμενο τμήματος στη Νομική Υπηρεσία, και Hans Krück, μέλος της ιδίας υπηρεσίας, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη Γενική Γραμματεία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Kirchberg,

προσφεύγον,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπουμένου από τους Jean-Paul Jacqué, διευθυντή της Νομικής Υπηρεσίας, John Carbery και Félix van Craeyenest, νομικούς συμβούλους στην ίδια υπηρεσία, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Alessandro Morbilli, γενικό διευθυντή της διευθύνσεως νομικών υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer,

καθού,

υποστηριζομένου από το

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Βασίλειο της Ισπανίας, εκπροσωπούμενο από τη Rosario Silva de Lapuerta, abogado del Estado, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία της Ισπανίας, 4-6, boulevard E. Servais,

παρεμβαίνον,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) 408/97 του Συμβουλίου, της 24ης Φεβρουαρίου 1997, για τη σύναψη συμφωνίας συνεργασίας σε θέματα θαλάσσιας αλιείας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Ισλαμικής Δημοκρατίας της Μαυριτανίας και τη θέσπιση των διατάξεων εφαρμογής της (ΕΕ L 62, σ. 1),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, P. J. G. Kapteyn, J.-P. Puissochet (εισηγητή), G. Hirsch και P. Jann, προέδρους τμήματος, J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann, J. L. Murray, D. A. O. Edward, H. Ragnemalm, L. Sevón, M. Wathelet και R. Schintgen, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: J. Mischo

γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων κατά τη συνεδρίαση της 2ας Φεβρουαρίου 1999,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 11ης Μαρτίου 1999,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 16 Μαΐου 1997, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ζήτησε, δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρου 230 ΕΚ), την ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) 408/97 του Συμβουλίου, της 24ης Φεβρουαρίου 1997, για τη σύναψη συμφωνίας συνεργασίας σε θέματα θαλάσσιας αλιείας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Ισλαμικής Δημοκρατίας της Μαυριτανίας και τη θέσπιση των διατάξεων εφαρμογής της (ΕΕ L 62, σ. 1, στο εξής: επίδικος κανονισμός).

2 Με την από 2 Οκτωβρίου 1997 διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου επετράπη στο Βασίλειο της Ισπανίας να παρέμβει προς στήριξη των αιτημάτων του Συμβουλίου.

3 Η Ισλαμική Δημοκρατία της Μαυριτανίας κατήγγειλε στις 18 Ιανουαρίου 1996 τη συμφωνία αλιείας στα ανοιχτά της Μαυριτανίας που τη συνέδεε με την Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα. Κατόπιν αυτού, τα δύο συμβαλλόμενα μέρη άρχισαν διαπραγματεύσεις, οι οποίες κατέληξαν στις 20 Ιουνίου 1996 στη μονογράφηση νέας συμφωνίας (στο εξής: συμφωνία αλιείας με τη Μαυριτανία).

4 Η συναφθείσα συμφωνία, με πενταετή διάρκεια ισχύος από 1ης Αυγούστου 1996, διασφαλίζει υπέρ των αλιέων της Ευρωπαϊκής Κοινότητας αλιευτικές δυνατότητες εντός των υδάτων κυριαρχίας ή δικαιοδοσίας της Ισλαμικής Δημοκρατίας της Μαυριτανίας. Το άρθρο 7 της συμφωνίας προβλέπει την παροχή χρηματικής

αντισταθμίσεως και χρηματοδοτικών στηρίξεων από την Κοινότητα στη Μαυριτανία. Βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 1, του πρωτοκόλλου για τον καθορισμό των αλιευτικών δυνατοτήτων και των ποσών χρηματικής αντισταθμίσεως και χρηματοδοτικής συνδρομής για την περίοδο από 1ης Αυγούστου 1996 έως 31 Ιουλίου 2001, πρωτοκόλλου το οποίο επισυνάπτεται ως παράρτημα της συμφωνίας αλιείας με τη Μαυριτανία:

«Η συνολική χρηματική αντιστάθμιση που προβλέπεται στο άρθρο 7 της συμφωνίας καθορίζεται, για την περίοδο που αναφέρεται στο άρθρο 1 του παρόντος πρωτοκόλλου, σε 266,8 εκατομμύρια ECU. Η εν λόγω χρηματική αντιστάθμιση κατανέμεται σε πέντε δόσεις ως εξής:

πρώτο έτος: 55 160 000

δεύτερο έτος: 54 360 000

τρίτο έτος: 53 560 000

τέταρτο έτος: 52 160 000

πέμπτο έτος: 51 560 000.»

5 Το Συμβούλιο εξέδωσε, κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής, την απόφαση 96/731/ΕΚ, της 26ης Νοεμβρίου 1996, σχετικά με τη σύναψη συμφωνίας υπό μορφή ανταλλαγής επιστολών για την προσωρινή εφαρμογή της συμφωνίας συνεργασίας σε

θέματα θαλάσσιας αλιείας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Ισλαμικής Δημοκρατίας της Μαυριτανίας (ΕΕ L 334, σ. 16).

6 Η Επιτροπή διαβίβασε περαιτέρω στο Συμβούλιο, στις 9 Σεπτεμβρίου 1996, πρόταση κανονισμού (ΕΚ) του Συμβουλίου σχετικά με τη σύναψη συμφωνίας συνεργασίας σε θέματα θαλάσσιας αλιείας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Ισλαμικής Δημοκρατίας της Μαυριτανίας και τη θέσπιση των διατάξεων εφαρμογής της (ΕΕ C 352, σ. 5). Η ανωτέρω πρόταση, στηριζόμενη στη Συνθήκη ΕΚ «και ιδίως στο άρθρο 43 και στο άρθρο 228, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο», συνεπαγόταν τη σύμφωνη γνώμη του Κοινοβουλίου.

7 Στις 13 Νοεμβρίου 1996 το Συμβούλιο αποφάσισε να χωρήσει σε διαβουλεύσεις με το Κοινοβούλιο επί της εν λόγω προτάσεως κανονισμού. Πάντως, στηρίζοντας τη σχετική αίτηση διαβουλεύσεων στο άρθρο 43 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 37 ΕΚ), σε συνδυασμό με το άρθρο 228, παράγραφος 2, και παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, της ίδιας Συνθήκης (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 300, παράγραφος 2 και παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο ΕΚ), το Συμβούλιο εκτίμησε προφανώς ότι όφειλε να ζητήσει αποκλειστικά την απλή γνώμη του Κοινοβουλίου.

8 Η αρμόδια επιτροπή του Κοινοβουλίου ενέκρινε την πρόταση κανονισμού, υπό την επιφύλαξη της επαναφοράς της προταθείσας από την Επιτροπή νομικής βάσεως. Ειδικότερα, εκτίμησε ότι η συμφωνία αλιείας με τη Μαυριτανία συνεπαγόταν σημαντικές δημοσιονομικές επιπτώσεις, κατά την έννοια του άρθρου 228, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης, και ότι, συνακόλουθα, η σύναψή της απαιτούσε τη σύμφωνη γνώμη του Κοινοβουλίου.

9 Το Κοινοβούλιο εξέδωσε στις 28 Νοεμβρίου 1996 την απόφασή του επί της προτάσεως κανονισμού του Συμβουλίου σχετικά με τη σύναψη της συμφωνίας συνεργασίας σε θέματα θαλάσσιας αλιείας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Ισλαμικής Δημοκρατίας της Μαυριτανίας και τη θέσπιση των διατάξεων εφαρμογής της (ΕΕ C 380, σ. 19). Αντικαθιστώντας την επιλεγείσα από το Συμβούλιο νομική βάση με εκείνη του άρθρου 228, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης, το Κοινοβούλιο παρέσχε τη σύμφωνη γνώμη του για την έκδοση του επίδικου κανονισμού.

10 Το Συμβούλιο εξέδωσε στις 24 Φεβρουαρίου 1997 τον επίδικο κανονισμό. Ο κανονισμός στηρίζεται στη Συνθήκη και ειδικότερα στο άρθρο 43 αυτής, σε συνδυασμό με το άρθρο 228, παράγραφος 2 και παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο. Στο προοίμιο του κανονισμού γίνεται λόγος για «τη γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου».

11 Επικαλούμενο προσβολή των προνομιών του, το Κοινοβούλιο προβάλλει δύο λόγους προς στήριξη της προσφυγής του. Ο πρώτος λόγος έγκειται στην παράβαση του άρθρου 228, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης, υπό την έννοια ότι, επειδή η σύμβαση αλιείας με τη Μαυριτανία συνεπάγεται σημαντικές δημοσιονομικές επιπτώσεις για την Κοινότητα, ο επίδικος κανονισμός θα έπρεπε να συναφθεί με βάση το ανωτέρω άρθρο, ενώ ο δεύτερος έγκειται στην παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 253 ΕΚ), υπό την έννοια ότι το Συμβούλιο δεν ανέφερε τους λόγους για τους οποίους τροποποίησε την προταθείσα από την Επιτροπή νομική βάση.

12 Υποστηριζόμενο από την Ισπανική Κυβέρνηση, το Συμβούλιο εκτιμά ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη διότι θεμελιώνεται στην παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης, το δε Κοινοβούλιο δεν διευκρίνισε λυσιτελώς με ποιον τρόπο η σχετική παράβαση ήταν ικανή να θίξει τις προνομίες του. Εξάλλου, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι το άρθρο 228, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης αποτελεί την ενδεδειγμένη νομική βάση για τη θέσπιση του επίδικου κανονισμού, εφόσον η συμφωνία αλιείας με τη Μαυριτανία δεν συνεπάγεται σημαντικές δημοσιονομικές επιπτώσεις, κατά την έννοια του δευτέρου εδαφίου της διατάξεως αυτής.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής

13 Κατά το άρθρο 173, τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης, το Κοινοβούλιο μπορεί να ασκήσει ενώπιον του Δικαστηρίου προσφυγή ακυρώσεως κατά πράξεως άλλου οργάνου, υπό την προϋπόθεση ότι η εν λόγω προσφυγή σκοπεί στη διαφύλαξη των προνομιών του. Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, η προϋπόθεση αυτή πληρούται άπαξ και το Κοινοβούλιο εκθέτει προσφυώς το αντικείμενο της προνομίας η οποία πρέπει να διαφυλαχθεί και τη φερόμενη προσβολή της (βλ., ιδίως, απόφαση της 18ης Ιουνίου 1996 στην υπόθεση C-303/94, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1996, σ. I-2943, σκέψη 17).

14 Κατ' εφαρμογήν των κριτηρίων αυτών, το Δικαστήριο έκρινε μέχρι σήμερα απαράδεκτες τις προσφυγές του Κοινοβουλίου στον βαθμό που στηρίζονταν στην παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης. Πράγματι, το Κοινοβούλιο, ισχυριζόμενο ότι οι επίδικες διατάξεις ήσαν ανεπαρκώς ή εσφαλμένως αιτιολογημένες, υπό το φως του άρθρου αυτού, δεν εξέθεσε προσφυώς ως προς τι η συγκεκριμένη παράβαση, αν υποτεθεί ότι όντως συντρέχει, θα μπορούσε να είναι ικανή να θίξει τις προνομίες του (απόφαση της 13ης Ιουλίου 1995 στην υπόθεση C-156/93, Κοινοβούλιο κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. I-2019, σκέψη 11, και προαναφερθείσα απόφαση της 18ης Ιουνίου 1996, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, σκέψη 18).

15 Πάντως, το Κοινοβούλιο εκτιμά ότι στη συγκεκριμένη περίπτωση διευκρίνισε πώς η παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης είναι ικανή να θίξει τις προνομίες του, προβάλλοντας ότι η αδικαιολόγητη τροποποίηση εκ μέρους του Συμβουλίου της νομικής βάσεως είχε ως συνέπεια την τροποποίηση των προϋποθέσεων συμμετοχής του στη διαδικασία συνάψεως της συμφωνίας αλιείας με τη Μαυριτανία.

16 Πρέπει να υπογραμμισθεί ότι το Κοινοβούλιο περιορίζεται με τον τρόπο αυτό να υπογραμμίσει ότι η εκ μέρους του Συμβουλίου τροποποίηση της προταθείσας από την Επιτροπή νομικής βάσεως έθιξε τις αρμοδιότητες του Κοινοβουλίου. Αντίθετα, δεν διευκρινίζει πώς το γεγονός ότι ο επίδικος κανονισμός δεν περιλαμβάνει καμία ειδική αιτιολογία συναφώς μπόρεσε να θίξει αυτοτελώς τις προνομίες του Κοινοβουλίου.

17 Επομένως, η προσφυγή είναι απαράδεκτη στο μέτρο που στηρίζεται στην παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης.

Επί της ουσίας

18 Το άρθρο 228 της Συνθήκης προβλέπει, στην παράγραφο 3, ότι:

«Εκτός από τις συμφωνίες που προβλέπονται στο άρθρο 113, παράγραφος 3, το Συμβούλιο συνάπτει τις συμφωνίες μετά από διαβούλευση με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, ακόμη και όταν η συμφωνία αφορά τομέα για τον οποίο απαιτείται η διαδικασία του άρθρου 189 Β ή του άρθρου 189 Γ για τη θέσπιση εσωτερικών κανόνων (...).

Κατά παρέκκλιση από τις διατάξεις του προηγουμένου εδαφίου, συνάπτονται, κατόπιν σύμφωνης γνώμης του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, οι συμφωνίες που αναφέρονται στο άρθρο 238, καθώς και οι άλλες συμφωνίες που δημιουργούν ειδικό θεσμικό πλαίσιο μέσω της οργάνωσης διαδικασιών συνεργασίας, οι συμφωνίες που συνεπάγονται σημαντικές δημοσιονομικές επιπτώσεις για την Κοινότητα και οι συμφωνίες που συνεπάγονται τροποποίηση πράξης που εγκρίθηκε κατά τη διαδικασία του άρθρου 189 Β.

(...)»

19 Το Κοινοβούλιο ισχυρίζεται, αφενός, ότι η Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση διηύρυνε ουσιωδώς τη συμμετοχή του στη σύναψη των διεθνών συμφωνιών, ειδικότερα με την επέκταση του πεδίου εφαρμογής της διαδικασίας της σύμφωνης γνώμης. Με το τρόπο αυτό, η κατάστασή του τείνει να προσομοιάσει προς εκείνη των κοινοβουλίων των κρατών μελών, των οποίων οι επί του θέματος εξουσίες θα έπρεπε να αποτελέσουν σημείο αφετηρίας για την ερμηνεία του άρθρου 228, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης.

20 Το Κοινοβούλιο υποστηρίζει, αφετέρου, ότι η ανωτέρω διάταξη, απαιτώντας τη σύμφωνη γνώμη του για τη σύναψη των συμφωνιών που συνεπάγονται σημαντικές δημοσιονομικές επιπτώσεις, σκοπεί στη διαφύλαξη των εσωτερικών αρμοδιοτήτων

του ως συνιστώσας της επί του προϋπολογισμού αρχής. Υπό το φως του στόχου αυτού, προτείνει να ληφθεί υπόψη, μεταξύ των κριτηρίων που επιτρέπουν να προσδιοριστεί αν μια συμφωνία συνεπάγεται σημαντικές δημοσιονομικές επιπτώσεις, το γεγονός ότι οι συναφείς δαπάνες έχουν πολυετή χαρακτήρα, το σχετικό ποσοστό συμμετοχής τους σε σύγκριση με τις εγγεγραμμένες στην αντίστοιχη γραμμή του προϋπολογισμού δαπάνες της ιδίας φύσεως και η ποσοστιαία αύξηση των οφειλομένων στην επίδικη συμφωνία δαπανών σε σύγκριση με το χρηματοδοτικό σκέλος της προηγούμενης συμφωνίας.

21 Το Κοινοβούλιο προσθέτει ότι η συμφωνία αλιείας με τη Μαυριτανία πληροί αναμφιβόλως τα ανωτέρω τρία κριτήρια. Συγκεκριμένα, κατ' αρχάς, προβλέπει χρηματική αντιστάθμιση χορηγούμενη σε πέντε ετήσιες δόσεις, το ύψος των οποίων ποικίλλει μεταξύ 51 560 000 και 55 160 000 ECU. Ακολούθως, η εν λόγω χρηματική αντιστάθμιση αντιπροσωπεύει, για κάθε ένα από τα αντίστοιχα οικονομικά έτη, πλέον του 20 % των εγγεγραμμένων στην οικεία γραμμή του προϋπολογισμού πιστώσεων (γραμμή B7-8000, «Διεθνείς συμφωνίες σε θέματα αλιείας»). Τέλος, η χρηματική συμβολή υπέρ της Ισλαμικής Δημοκρατίας της Μαυριτανίας υπερπενταπλασιάστηκε σε σχέση με την προηγούμενη συμφωνία ή υπερδιπλασιάστηκε αν ληφθεί υπόψη ως σημείο αναφοράς αποκλειστικά το 1995, έτος εξαιρετικής πρόσθετης αντισταθμίσεως.

22 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Ισπανική Κυβέρνηση, ισχυρίζεται ότι το άρθρο 228, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης πρέπει να ερμηνεύεται στενά στο μέτρο που αποτελεί παρέκκλιση από τον κανόνα του πρώτου εδαφίου, δυνάμει του οποίου το Συμβούλιο συνάπτει τις συμφωνίες μετά από διαβούλευση με το Κοινοβούλιο.

23 Το Συμβούλιο φρονεί συναφώς ότι τα προτεινόμενα από το Κοινοβούλιο κριτήρια δεν τυγχάνουν εφαρμογής. Πρώτον, ο πολυετής χαρακτήρας των δαπανών δεν έχει αποφασιστική σημασία δεδομένου ότι ο προϋπολογισμός είναι εξ ορισμού ετήσιος. Δεύτερον, η σημασία των δημοσιονομικών επιπτώσεων της συμφωνίας σε σύγκριση με τις εγγεγραμμένες στη γραμμή του προϋπολογισμού δαπάνες της ιδίας φύσεως δεν είναι βαρύνουσα, εφόσον η ονοματολογία του προϋπολογισμού επιδέχεται τροποποίηση στο πλαίσιο της διαδικασίας του προϋπολογισμού και το ύψος των διαθεσίμων πιστώσεων μπορεί πάντοτε να τροποποιείται μέσω της μεταφοράς πιστώσεων ή μέσω συμπληρωματικών προϋπολογισμών. Τέλος, το ποσοστό αυξήσεως των δαπανών στερείται παντελώς σημασίας, εφόσον ένα υψηλό ποσοστό μπορεί κάλλιστα να αντιστοιχεί σε ασήμαντη δαπάνη.

24 Κατόπιν αυτού, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι, προκειμένου να εκτιμηθεί ο σημαντικός χαρακτήρας των δημοσιονομικών συνεπειών μιας συμφωνίας, επιβάλλεται η αναγωγή στον γενικό προϋπολογισμό της Κοινότητας και ότι το ίδιο δεν ενήργησε κατά τρόπο προδήλως εσφαλμένο και αυθαίρετο επειδή αρκέστηκε στην απλή γνώμη του Κοινοβουλίου για μια συμφωνία αλιείας, το ετήσιο κόστος της οποίας ανέρχεται σε 0,07 % του προϋπολογισμού αυτού.

25 Στο πλαίσιο του συστήματος αρμοδιοτήτων της Κοινότητας, η επιλογή της νομικής βάσεως μιας πράξεως πρέπει να στηρίζεται σε δεκτικά δικαστικού ελέγχου αντικειμενικά κριτήρια (βλ., ιδίως, απόφαση της 26ης Μαρτίου 1987 στην υπόθεση 45/86, Επιτροπή κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1987, σ. 1493, σκέψη 11, απόφαση της 28 Μαΐου 1998 στην υπόθεση C-22/96, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1998, σ. I-3231, σκέψη 23, και απόφαση της 25ης Φεβρουαρίου 1999 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-164/97 και C-165/97, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1999, σ. I-1139, σκέψη 12).

26 Το Συμβούλιο αναφέρθηκε στον γενικό προϋπολογισμό της Κοινότητας προκειμένου να εκτιμήσει αν μια συμφωνία συνεπάγεται σημαντικές δημοσιονομικές επιπτώσεις, κατά την έννοια του άρθρου 228, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης. Πάντως, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι οι προβλεπόμενες για τις εξωτερικές δράσεις της Κοινότητας πιστώσεις αντιπροσωπεύουν εκ παραδόσεως ένα περιθωριακό τμήμα του κοινοτικού προϋπολογισμού. Έτσι, κατά τα έτη 1996 και 1997, οι σχετικές πιστώσεις, ενοποιημένες στα πλαίσια της υποδιαιρέσεως Β7, «Εξωτερικές δράσεις», ουδόλως υπερέβαιναν το 5 % του γενικού προϋπολογισμού. Υπό τις περιστάσεις αυτές, στερείται προφανώς σημασίας η σύγκριση της ετήσιας δημοσιονομικής επιβαρύνσεως μιας συμφωνίας προς το σύνολο του προϋπολογισμού της Κοινότητας και η εφαρμογή ενός τέτοιου κριτηρίου υπάρχει κίνδυνος να στερήσει οποιασδήποτε πρακτικής αποτελεσματικότητας την επίδικη διάταξη του άρθρου 228, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης.

27 Πάντως, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι το κριτήριο που επικαλείται δεν έχει πάντοτε ως συνέπεια να αποκλείεται σε κάθε περίπτωση η χρήση της νομικής αυτής βάσεως. Ως απόδειξη, προβάλλει τη συμφωνία συνεργασίας σε θέματα θαλάσσιας αλιείας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και του Βασιλείου του Μαρόκου (ΕΕ 1997, L 30, σ. 5), οι δημοσιονομικές επιπτώσεις της οποίας, όπως δέχεται, ανερχόμενες ετησίως στο 0,15 % του προϋπολογισμού της Κοινότητας, αποδεικνύονται σημαντικές.

28 Πάντως, το Συμβούλιο ουδόλως διευκρίνισε πώς ένα τόσο χαμηλό ποσοστό μπορεί να προσδώσει παρόμοιο χαρακτήρα στις δημοσιονομικές επιπτώσεις μιας συμφωνίας τη στιγμή που το ελάχιστα ασημαντότερο ποσοστό της τάξεως του 0,07 % θα ήταν στο πλαίσιο αυτό ανεπαρκές.

29 Όσον αφορά τα τρία κριτήρια που πρότεινε το Κοινοβούλιο, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι το πρώτο εξ αυτών μπορεί όντως να συμβάλει στον χαρακτηρισμό μιας συμφωνίας ως συνεπαγόμενης σημαντικές δημοσιονομικές επιπτώσεις. Πράγματι, σχετικά λιτές ετήσιες δαπάνες μπορούν, συμποσούμενες επί σειρά ετών, να αποτελέσουν σημαντική επιβάρυνση του προϋπολογισμού.

30 Αντίθετα, το δεύτερο και τρίτο κριτήριο του Κοινοβουλίου παρίστανται αλυσιτελή. Αφενός, ποικίλλει κατά πολύ η σημασία των γραμμών του προϋπολογισμού, οι οποίες μπορούν, άλλωστε, να τροποποιηθούν, σε σημείο που το σχετικό ποσοστό των συνδεομένων με τη συμφωνία δαπανών, σε σύγκριση με τις εγγεγραμμένες στην οικεία γραμμή του προϋπολογισμού πιστώσεις της ιδίας φύσεως, μπορεί να είναι σημαντικό, μολονότι οι επίδικες δαπάνες είναι χαμηλές. Αφετέρου, το ποσοστό αυξήσεως των απορρεουσών από τη συμφωνία δαπανών, σε σύγκριση με τις δαπάνες της προηγούμενης συμφωνίας, ενδέχεται να είναι αυξημένο, μολονότι αφορά, και στη συγκεκριμένη περίπτωση, ασήμαντα ποσά.

31 Όπως τονίστηκε στη σκέψη 26 της παρούσας αποφάσεως, στερείται παντελώς σημασίας η σύγκριση της ετήσιας δημοσιονομικής επιβαρύνσεως μιας διεθνούς συμφωνίας προς το σύνολο του προϋπολογισμού. Αντίθετα, η σύγκριση των απορρεουσών από συμφωνία δαπανών προς το ύψος των πιστώσεων που προορίζονται για τη χρηματοδότηση των εξωτερικών δράσεων της Κοινότητας, ενοποιημένων στην υποδιαίρεση Β7 του προϋπολογισμού, παρέχει τη δυνατότητα επανεντάξεως της εν λόγω συμφωνίας στο πλαίσιο της προσπαθείας που καταβάλλει η Κοινότητα σε επίπεδο προϋπολογισμού για την εξωτερική πολιτική της. Έτσι, η σύγκριση αυτή προσφέρει ένα περισσότερο ενδεδειγμένο μέσο για την εκτίμηση της δημοσιονομικής σημασίας που προσλαμβάνει στην πραγματικότητα η συμφωνία για την Κοινότητα.

32 Όταν πρόκειται, όπως συμβαίνει με την παρούσα υπόθεση, για μια τομεακή συμφωνία, η προπαρατεθείσα ανάλυση μπορεί, ενδεχομένως, και χωρίς να απο-

κλείεται ο συνυπολογισμός άλλων στοιχείων, να συμπληρωθεί με τη σύγκριση μεταξύ των δαπανών που συνεπάγεται η συμφωνία και του συνόλου των εγγεγραμμένων για τον εν λόγω τομέα πιστώσεων, λαμβανομένων υπόψη από κοινού της εσωτερικής και εξωτερικής πτυχής. Όντως, η προσέγγιση αυτή επιτρέπει να μετρηθεί, υπό άλλο πρίσμα και σε εξίσου συνεκτικό πλαίσιο, η δημοσιονομική προσπάθεια που καταβάλλει η Κοινότητα συνάπτοντας τη συμφωνία. Πάντως, στον βαθμό που η σημασία των τομέων ποικίλλει κατά πολύ σε επίπεδο προϋπολογισμού, η εν λόγω εξέταση δεν μπορεί να οδηγήσει στο να εκλαμβάνονται ως σημαντικές οι δημοσιονομικές επιπτώσεις μιας συμφωνίας που δεν αντιπροσωπεύουν σημαντικό τμήμα των πιστώσεων που προορίζονται για τη χρηματοδότηση των εξωτερικών δράσεων της Κοινότητας.

33 Στην προκειμένη περίπτωση, η συμφωνία αλιείας με τη Μαυριτανία συνήφθη για 5 έτη, διάρκεια η οποία δεν είναι ιδιαίτερα μακρά. Εξάλλου, η χρηματική αντιστάθμιση που προβλέπεται κατανέμεται σε ετήσιες δόσεις, το ύψος των οποίων ποικίλλει μεταξύ 51 560 000 ECU και 55 160 000 ECU. Όσον αφορά τα παρελθόντα έτη προϋπολογισμού, τα εν λόγω ποσά, καίτοι υπερβαίνουν σε ύψος το 5 % των δαπανών σε θέματα αλιείας, σε καμία περίπτωση δεν αντιστοιχούν παρά σε κάτι περισσότερο από 1 % του συνόλου των αφορωσών τις εξωτερικές δράσεις της Κοινότητας πιστώσεων πληρωμών, ήτοι αναλογία που, χωρίς να είναι αμελητέα, δυσχερώς μπορεί να χαρακτηρισθεί ως σημαντική. Υπό τις περιστάσεις αυτές, το Συμβούλιο, αν είχε λάβει υπόψη τα συγκριτικά αυτά στοιχεία, θα νομμοποιούνταν να θεωρήσει επίσης ότι η συμφωνία αλιείας με τη Μαυριτανία δεν συνεπαγόταν σημαντικές δημοσιονομικές δαπάνες για την Κοινότητα, κατά την έννοια του άρθρου 228, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης.

34 Επιβάλλεται να προστεθεί ότι το περιεχόμενο της εν λόγω διατάξεως, όπως προκύπτει από τη Συνθήκη, δεν μπορεί να θίγεται, αντίθετα προς όσα προτείνει το Κοινοβούλιο, από την έκταση των αρμοδιοτήτων που ενδέχεται να διαθέτουν τα εθνικά κοινοβούλια σε θέματα εγκρίσεως των διεθνών συμφωνιών που συνεπάγονται δημοσιονομικές επιπτώσεις.

35 Όπως προκύπτει από το σύνολο των προεκτεθέντων, ορθώς το Συμβούλιο συνήψε τη συμφωνία αλιείας με τη Μαυριτανία στηριζόμενο, ιδίως, στο άρθρο 228, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης. Επομένως, η παρούσα προσφυγή είναι απορριπτέα.

Επί των δικαστικών εξόδων

36 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του αντιδίκου. Δεδομένου ότι το Συμβούλιο ζήτησε την καταδίκη του Κοινοβουλίου και το τελευταίο ηττήθηκε, πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα. Κατ' εφαρμογή του άρθρου 69, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, η Ισπανική Κυβέρνηση, η οποία παρενέβη στη διαφορά, φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

αποφασίζει:

1) **Απορρίπτει την προσφυγή.**

2) **Καταδικάζει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στα δικαστικά έξοδα.**

3) **Το Βασίλειο της Ισπανίας φέρει τα δικαστικά έξοδά του.**

Rodríguez Iglesias Kapteyn Puissochet

Hirsch Jann

Moitinho de Almeida Gulmann Murray

Edward Ragnemalm

Sevón Wathelet Schintgen

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 8 Ιουλίου 1999.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος

G. C. Rodríguez Iglesias